

Viziunile speranței (Zaharia)

Textul de memorat: „În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, vă veți pofti unii pe alții sub viță și sub smochin.” (Zaharia 3:10)

Gândul central: Israel își primise pedeapsa pentru păcatele lui, dar venise timpul să se întoarcă din nou la Dumnezeu, să refacă relația cu El, potrivit făgăduințelor Sale.

Pe zidul unui vechi castel din Europa centrală se poate vedea următoarea inscripție în limba latină: *Dum spiro, spero!* Ea înseamnă: „Cât timp respir, sper!” Expresia aceasta redă în numai câteva cuvinte solia transmisă de Zaharia. La aproape douăzeci de ani după întoarcerea poporului lui Dumnezeu din robia babiloniană, entuziasmul de la început a dispărut și s-a instalat descurajarea. Oamenii au început să se întrebe dacă Dumnezeu mai era prezent în mijlocul lor.

Zaharia, al cărui nume înseamnă „Domnul Își aduce aminte”, și-a început activitatea de profet la câteva luni după Hagai (Hagai 1:1; Zaharia 1:1). El a aflat despre planurile divine pentru vremea aceea și pentru vremea viitoare prin intermediul mai multor viziuni. Împărăția veșnică a lui Dumnezeu avea să vină în curând, dar apelul profetului era ca poporul să Îi slujească Domnului atunci. O bună parte a cărții sale este dedicată tocmai acestui subiect. În studiul pentru săptămâna aceasta și în cel al săptămânii viitoare, ne vom îndrepta atenția spre ceea ce ne-a descoperit Domnul prin Zaharia.

Cuvinte de mângâiere

1. Care este mesajul principal din Zaharia 1? Oprește-te în mod special asupra versetului 3. Ce îndemn este dat aici?

Sfârșitul exilului babilonian și întoarcerea în patrie le-au adus iudeilor multă bucurie, dar și multă îngrijorare. Aveau ei să ajungă cu bine în țara lor sau aveau să fie hărțuiți din nou de dușmani? Le iertase Dumnezeu necredințioșia sau aveau să fie pedepsiți în continuare din cauza ei? Ce avea Dumnezeu în plan cu ei și cu celelalte popoare?

În viziunea lui Zaharia, îngerul Domnului vine să mijlocească pentru Iuda și pune în versetul 12 întrebarea: „Până când?” În Biblie, această întrebare este adresată de obicei de popor atunci când trece printr-un necaz și cere ajutorul Domnului (Psalmii 74:10; Isaia 6:11; Daniel 8:13). În acest context, răspunsul conține vorbe bune și de mângâiere și este oferit îngerului interpret care, la rândul său, îl transmite profetului.

Îngerul îi spune apoi lui Zaharia să vestească faptul că Domnul era „plin de o mare gelozie” pentru Ierusalim (Zaharia 1:14). Cuvântul „gelozie” poate avea conotații negative, dar în Biblie poate face referire și la dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu Își iubea poporul și Se aștepta la credințioșie din partea lui.

Pe de altă parte, îngerul îi spune că Domnul era „plin de o mare mânie” față de popoarele care s-au purtat cu atâta barbarie față de poporul Său. În esență, acuzația adusă popoarelor este aceea că au depășit limitele disciplinei pe care El a vrut să o aplice poporului Său și i-au tratat cu o cruzime exagerată pe prizonierii de război.

Dumnezeu a fost într-adevăr mânios pe iudei, dar le promite că îi va mângâia. Zaharia este trimis să le dea vestea că intenția Sa era să Se întoarcă spre Ierusalim cu milă, să mângâie poporul (vezi Isaia 40:1) și să-și verse mânia asupra dușmanilor Săi. Ierusalimul avea să fie rezidit și avea să fie iarăși cetatea Domnului.

Recitește Zaharia 1:3. Cum putem „să ne întoarcem” la Domnul?

Domnul vine

2. Ce viziune și ce făgăduință sunt prezentate în Zaharia 2:4.5.8.10?

Aici este consemnată o viziune despre Ierusalimul rezidit, care avea să fie atât de plin de oameni, încât porțile lui aveau să rămână deschise tot timpul. El avea să atragă popoare fără număr, făgăduință care la data aceea părea aproape incredibilă. În versetul 10, locuitorii Ierusalimului sunt îndemnați să strige de veselie și este prezentat și motivul: Domnul avea să vină și să locuiască în mijlocul lor.

Întoarcerea Domnului în casa Sa reconstruită este un motiv de recunoștință pentru cei veniți din exil. Ierusalimului, locașul marelui Împărat, îi este dat aici un nume de alint: „fiica Sionului”. În lumina viitorului său glorios, Ierusalimul este îndemnat să se bucure, pentru că Domnul Însuși va avea grijă de locuitorii lui. Oricine s-ar fi atins de ei, se atinge de lumina ochilor Săi (vers. 8).

Apoi, profetul declară că, în ziua Domnului, multe popoare se vor alătura poporului Său și vor intra în legământ cu El. Planul Său inițial a fost ca popoarele învecinate să observe binecuvântările și prosperitatea lui Israel, urmare a faptului că I se închină Dumnezeuului adevărat, și să se alipească și ele de Domnul. Acest plan avea să se împlinească atunci când rămășița lui Israel și popoarele credincioase aveau să alcătuiască un singur popor și Domnul Însuși să locuiască în mijlocul lui. Evenimentul acesta avea să fie o împlinire a făgăduinței primite de Avram și Sara că toate popoarele pământului aveau să fie binecuvântate prin urmașii lor (Geneza 12:1-3).

3. Când și cum s-a împlinit această profecie? Romani 15:9-18; Efeseni 3:1-8.

Prin profecia lui Zaharia, Dumnezeu nu anunță distrugerea popoarelor, ci includerea lor în poporul ales. Evenimentul acesta viitor avea să aibă loc ca urmare a inițiativei Sale. Spre el au privit cu nerăbdare mulți profeti biblici.

Isus Hristos i-a încredințat bisericii misiunea de a duce în toată lumea vestea bună a mântuirii, care poate fi găsită în Isus de oricine Îl primește ca Mântuitor. Pavel numește acest plan al Domnului „taina ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25).

Ce impact ar trebui să aibă concepția noastră că Evanghelia este pentru toți oamenii asupra modului în care trăim? Cât din viața noastră, din timpul nostru și din gândurile noastre ar trebui dedicate misiunii de a duce în lume adevărurile minunate pe care le-am primit?

Dispoziția Domnului de a ierta

4. Citește Zaharia 3. Ce referiri se fac aici la Evanghelie?

Cu excepția capitolului 53 din Isaia, niciun alt pasaj din Vechiul Testament nu dezvăluie în mai mare măsură ca acesta adevărul că mântuirea este numai prin credință. În această viziune, marele-preot Iosua trebuie să dea socoteală pentru acuzațiile aduse de Satana. Acuzațiile sunt valabile și în dreptul întregului popor pe care Iosua îl reprezintă. Numele *Iosua* înseamnă „Domnul mântuiește” (Matei 1:21) și este o altă scriere a numelor proprii *Iehoșua*, *Ieșua* sau *Iosua*, din care provine și numele *Isus*.

Textul spune că Satana stă la dreapta lui Iosua. În Biblie, poziția aceasta exprimă ideea de apărare și de protecție. Psalmistul spune: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei. Când este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Psalmii 16:8; vezi și Psalmii 44:3). Însă aici, Satana face exact opusul (Psalmii 109:6). În timp ce Iosua mijlocește înaintea lui Dumnezeu pentru popor, Satana îl acuză, scoțându-i la iveală păcatele.

Domnul respinge acuzațiile, amintindu-i acuzatorului că El l-a ales deja pe Iosua și că poporul Său a suferit deja pedeapsa deplină. Iosua și rămășița poporului au fost scoși din robia lungă a Babilonului cum este scos un tăciune din jar (vezi Amos 4:11).

La porunca îngerului Domnului, Iosua este dezbrăcat de hainele murdare, simbolul păcatelor poporului, este spălat și îmbrăcat în haine noi, de sărbătoare, simbol al mântuirii și al neprihănirii. În final, Iosua primește îndemnul de a împlini voia lui Dumnezeu și de a umbla în căile Sale, pentru a se putea bucura de multe Sale binecuvântări.

„Marele-preot nu se poate apăra nici pe sine și nici pe Poporul său de acuzațiile lui Satana. El nu pretinde că Israel este nevinovat. Îmbrăcat în haine murdare, care simbolizează păcatele copiilor lui Israel pe care el le poartă ca reprezentant al lor, Iosua stă înaintea Îngerului, mărturisind vinovăția lor, dar arătând spre pocăința și umilința lor și încrezându-se în mila unui Răscumpărător care iartă păcatele. Prin credință, el cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Profeti și regi*, p. 583, 584.

Între făgăduințele acestea, este și cea referitoare la atribuirea neprihănirii Domnului Hristos.

Gândește-te cum ar fi să stai înaintea lui Dumnezeu îmbrăcat în haine murdare. Ce mare speranță găsim în acest pasaj? Cum ne putem însuși această speranță și cum putem demonstra că o avem în sufletul nostru?

Nu prin puterea omului

5. Citește Zaharia 4. Ce făgăduință îi este dată poporului aici?

Zaharia vede un sfeșnic alimentat cu untdelemnul produs de doi măslini. Imaginea ne duce cu gândul la sfeșnicul de la sanctuarul din pustie (Exodul 25:31-40). Cele șapte candelă ale sfeșnicului sunt dispuse de jur împrejurul unui vas mare cu untdelemn.

Vasul acesta este simbolul puterii manifestate de Dumnezeu prin Duhul Său, iar candelăle care dau multă lumină sunt un simbol al prezenței divine neîntrerupte, care alungă întunericul. După cum uleiul se scurge din măslini direct în vasul sfeșnicului, fără ca omul să intervină, tot la fel puterea de la Dumnezeu vine în mod constant și în măsură suficientă și nu are nevoie de intervenția omului.

Mesajul viziunii date de profet este acela că Templul din Ierusalim avea să fie reconstruit în curând. Nu eforturile omului, ci Duhul lui Dumnezeu garantează încheierea lucrării de refacere, în pofida obstacolelor care, în ochii lucrătorilor, păreau a se înălța ca un „munte mare” (vers. 7).

Poziția lui Zorobabel nu avea să egaleze niciodată autoritatea și puterea regală a strămoșilor lui David și Solomon. Din punct de vedere omenesc, eforturile și resursele de care dispuneau lucrătorii erau cu totul insuficiente. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune că Împăratul nu este salvat prin mărimea armatei lui, nici viteazul nu este izbăvit prin mărimea puterii lui (Psalmii 33:16). Domnul le spune conducătorilor că fiecare aspect al slujirii lor îi poate da slavă numai când sunt conduși de Duhul Său.

În acest pasaj profetic, ne este descoperit un principiu important care merită ținut minte: Dumnezeu ne încredințează anumite misiuni care pot să ni se pară grele, dar El Își va împlini planul prin lucrarea Duhului Său (vezi Filipeni 2:13; 4:13). Prin Duhul Său, El ne dă puterea de a face tot ce ne-a cerut. Succesul nu este dat de puterea sau de tăria omului, ci de lucrarea Domnului prin cei care se lasă folosiți de El.

Citește cu atenție Zaharia 4:6. De ce este important să nu uităm că suntem total dependenți de Dumnezeu? Ce se întâmplă atunci când uităm că tot ce avem și tot ce putem face se datorează Domnului și puterii Sale care Lucrează în și prin noi?

Desființarea postului din luna a cincia

În cel de-al doilea al an al slujirii lui Zaharia, a venit la Ierusalim o delegație din Betel pentru a le pune preoților și profetilor o întrebare (Zaharia 7:1-3) legată de un obicei împământenit în perioada robiei babiloniene: un post în luna a cincia pentru a deplânge distrugerea templului (2 Împărați 25:8,9). Alte posturi importante erau ținute în luna a patra, în luna a șaptea și în luna a zecea (Zaharia 8:19). În luna a patra era comemorată străpungerea zidului Ierusalimului (Ieremia 39:2). Postul din luna a șaptea, în care se sărbătorea Ziua Ispășirii, era singurul post poruncit de Dumnezeu prin Moise (vezi Leviticul 16). În luna a zecea, poporul deplângea asediarea Ierusalimului (Ieremia 39:1). Totuși, în momentul acela, exilul se încheiase, templul era aproape reconstruit și oamenii se întrebau dacă mai era necesar să postească în luna a cincia.

6. Care este răspunsul pe care îl dă Domnul? În ce privințe sunt valabile cuvintele acestea și în dreptul nostru? Zaharia 7:8-14

Răspunsul dat de Dumnezeu prin Zaharia cuprinde două aspecte. În primul rând, poporul să nu uite trecutul ca să nu-l repete. Domnul îi avertizase pe strămoșii lor că aștepta din partea lor o viață de credință și de ascultare. Exilul a fost pedeapsa pentru răzvrătirea lor persistentă. De aceea, poporul este chemat să învețe din greșelile trecutului. În al doilea rând, Domnului nu-I place să-i vadă pe oameni suferind de foame. Atunci când țin post și se smeresc înaintea Sa, trebuie să dea dovadă de pocăință și de smerenie în tot ce fac. A posti pentru a te autocompătimi este o pierdere de timp și de energie. Postul ar trebui să însemne, printre altele, înlăturarea eului din calea slujirii semenilor. „Adevăratul spirit al postului și al rugăciunii este spiritul în care mintea, inima și voința Îi sunt predate lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Dietă și hrană*, p. 189

Prin ce atitudini și obiceiuri ajungem să transformăm unele practici religioase bune (de exemplu, postul și rugăciunea) în înlocuitori pentru viața creștină autentică? Pregătește-te să prezinți răspunsul în cadrul grupei.

Studiu suplimentar

„Satana știe că aceia care cer de la Dumnezeu iertare și har le vor primi. De aceea, el le pune păcatele înaintea ca să-i descurajeze. El caută mereu ocazii să se plângă împotriva acelor care încearcă să asculte de

Dumnezeu. El caută să facă să pară coruptă chiar slujirea lor cea mai bună și cea mai vrednică de primit. Prin planuri nenumărate, foarte subtile și nemiloase, se străduiește să obțină condamnarea lor.

În propria putere, omul nu poate face față acuzațiilor vrăjmașului. El stă înaintea lui Dumnezeu în haine mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Apărătorul nostru, prezintă o rugăciune eficientă în favoarea tuturor acelor care, prin credință și pocăință, și-au predat Domnului viața pentru a fi păzită. El le susține cauza și, prin argumentele puternice ale Calvarului, îl biruie pe învinuitorul lor. Ascultarea Sa desăvârșită de Legea lui Dumnezeu I-a dat toată puterea în cer și pe pământ, iar El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat. El Îi spune învinuitorului poporului Său: «Domnul să te mustre, Satano! Aceștia sunt răscumpărați cu sângele Meu, tăciuni scoși din foc.» Iar acelor care se încred în El cu tărie le dă asigurarea: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare» (Zaharia 3:4).” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 586, 587

Întrebări pentru discuție

1. Citiți fragmentul din Ellen G. White notat mai sus. Cum lămurește el marele adevăr al mântuirii prin credință? Cum putem găsi speranță și mângâiere în aceste cuvinte, în clipele noastre de mare descurajare din cauza defectelor și a neajunsurilor personale? Cum putem învăța să facem din acest mare adevăr o sursă de putere, care să ne ajute să nu-L părăsim pe Domnul din cauza simțământului de nevrednicie? Cum putem face din acest adevăr minunat o sursă de putere pentru a continua să-L iubim pe Domnul și să păzim toate poruncile Sale?
2. În cadrul grupei, revedeți întrebarea finală de la secțiunea de joi. De ce cădem atât de ușor în această capcană? La ce pericole ne expunem atunci când transformăm religia într-un fel de „serviciu de asistență socială”? Cum putem menține o atitudine echilibrată?
3. Unele părți din cartea lui Zaharia sunt dificile, dar putem desprinde din ea mai multe lecții despre viețuirea creștină. Care sunt lecțiile acestea?